

Každý potrebuje štipku mágie

OBCHODÍK S KÚZLAMI

SARAH BETH DURSTOVÁ

LIMETKA

OBCHODÍK 8 KÚZLAMI

SARAH BETH DURSTOVÁ

OBCHODÍK & KÚZLAMI

TATRAN

Z anglického originálu Sarah Beth Durst: The Spellshop,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve A Bramble Book, Tor Publishing Group,

New York 2024,

preložila Ivana Božiková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5666. publikácia a 4. zväzok edície Limetka.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Katarína Vilhanová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Sarah Beth Durst

Translation © Ivana Božiková 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1945-7

*Adamovi,
s láskou a malinovým džemom.*

1. kapitola

Kiela si nikdy nemyslela, že by plamene mohli zasiahnuť aj knižnicu. Matne si uvedomovala, že väčšina knihovníkov utiekla už pred niekoľkými týždňami, keď revolucionári obsadili palác a pomerne dramaticky defenestrovali cisára. Knižnice by sa však predsa nedotkli. Koniec koncov tu boli *knihy*. Vysoko horľavé, nenahraditeľné knihy.

Veľká knižnica v Alyssiu, s týčiacimi sa vežami, vitrážovými oknami a labyrintom políc s knihami, bola klenotom Ríše polmesiacových ostrovov. Jej posvätné regály boli plné stáročných traktátov, historických zväzkov, štúdií a (čo bolo podľa Kiely najdôležitejšie) kníh kúziel. Nahliadnuť do nich smela len elita, *crème de la crème* medzi učencami, keďže podľa imperiálnych zákonov používať mágiu mohla len hrstka vyvolených.

Kiela mala na starosti knihy kúziel na treťom poschodí vo východnom krídle. Posledných jedenásť rokov pracovala, spala, jedla a žila medzi policami, čo možno vysvetľovalo, prečo si pri prvom závane dymu pomyslela, že len zabudla hrianku na platničke.

Pre istotu však už začiatkom týždňa začala spolu so svojou čarou rastlinkou, s asistentom Cazom, baliť niektoré zo

svojich obľúbených zväzkov do debien a ukladať ich na jednu z knižničných lodí, hoci Kiela nikdy celkom neverila, že by evakuácia bola niekedy naozaj nutná. V bezpečí, ukrytá medzi haldami kníh, na míle vzdialená od akéhokoľvek náznaku politiky či násilia, to bola len taká príjemná hra: keby uviazla na opustenom ostrove, ktoré výtlačky by najväčšmi chcela mať pri sebe? Určite *Grimoár rastlinnej mágie*, ktorý v roku 357 zostavili učenci Messembe a Cannin, a tiež *Manipuláciu s modelmi počasia: Štúdiu o vplyve magických zaklínadiel na párenie východných mníšikov*, čo bolo fascinujúce a prelomové dielo, ktoré...

Caz za pomoci listov vhuhol do uličky, kde sedela v tureckom sede pred hromadou kníh. Jej asistent bol zelenec, veľký asi ako pastiersky pes, no tvorila ho výlučne zeleň a bal koreňov, čo držali hlinu. Bol to ten najbystrejší asistent, akého kedy mala, hoci zároveň (čo zrejme nebola náhoda) aj najnáchylnejší na úzkostné stavy. „Zomrieme!“ oznámil jej, pričom mu listy šušľali tak silno, že bolo ťažké rozlúštiť jeho slová.

„Boje sem nedorazia,“ zareagovala Kiela chlácholivým hlasom, ktorý si zdokonalila rokmi práce na tomto posvätnom mieste. Pridala ďalšiu knihu na hromádku *zabaliť-do-piatej-debny*, no potom zmenila názor a presunula ju na kôpku *zabaliť-len-ak-sa-vojde*.

Caz na ňu zatriasol listami. „Boje sem už *dorazili*. Rozmýšľali hlavný vchod a plienia Kinneyho sieň.“

„Prepánajána!“

Dvere do Kinneyho siene boli hotovým mosadzným monštrum, zaistené závorami z pevného dreva, aké sa používalo na rebrá lodných trupov. Kiela sa pokúsila vypočítať silu potrebnú na vyrazenie vyše deväťmetrových dverí, na čo len zažmurkala. „Takže plienia?“

Očakávala, že rebeli knižnicu a jej poklady obsadia – to by dalo rozum –, ale že ju budú *plieniť*? Boli to predsa bojovníci za slobodu, nie divá zver. Kiela v podstate proti ich cieľom ne-

namietala. Na Cazovo odporúčanie si v počiatkoch revolúcie prečítala zopár ich pamfletov a ich volanie po voľbách a šírení vedomostí jej znelo celkom sympaticky...

„Severná čítareň horí,“ pokračoval Caz. „Najprv podpálili gobelíny a od nich sa chytili aj zvitky.“

Kiele prišlo nevoľno. Všetky tie starodávne rukopisy!

Caz ju potiahol listom za rukáv. „Poď už, Kiela, musíme ísť!“

Odísť? Teraz? Ale veď ešte nedokončila...

„Ak budeš vtipkovať o listoch na rozlúčku,“ varoval ju Caz, „idem bez teba.“

Kiela prudko vstala. Piata debna bola plná len spolovice. Hodila do nej celú náruč kníh bez toho, aby čo i len skontrolovala tituly.

„To by už stačilo, Kiela!“ zarazil ju Caz, keď sa načiahla po druhú várku. Dievčina následne debnu odtláčila až k výťahu a vďaka tomu, že bola na kolieskach, s ňou plynule prefrčala po medzi regály. Zvieralo jej žalúdok pri pohľade na všetky tie plné police nádherných a úžasných kníh, okolo ktorých prechádzali, a tak v zhone schmatla ešte zopár ďalších svojich srdcoviek.

Keď dorazili k výťahu, Kiela vsunula debnu dovnútra a stiahla mrežu. Caz listom stlačil gombík a otočil kľukou. Výťahom trhlo a začal klesať.

Cestou nadol začuli rinčanie kovu a Kiele zovrelo žalúdok. Síce netušila, ako znie bitka, veľmi dobre vedela, ako by mala znieť knižnica. A toto všetko bolo prinajmenšom veľmi zlé. Keď sa k nej Caz pritisol, zúfalo túžila, nech už sú z výťahu vonku.

Čo ak výťah zastane na niektorom poschodí, kde sa bojuje?

Čo ak sa zasekne?

Opakovane stláčala tlačidlo do suterénu, akoby mohla výťah nejako popohnať. Ten sa so škripaním, vrzganím a hrkaním ďalej len pomaly zakrádal nadol. Pach dymu silnel. Keď Kiela vyzrela von cez mrežovanú bránu, videla, ako police s knihami zahaľuje opar.

„Mali sme ísť po schodoch,“ zamrmal Caz.

„Neodniesli by sme knihy,“ oponovala Kiela.

„Nezachránime vôbec nič, ak budeme mŕtvi.“ Caz sa zatriasol tak silno, až sa mu uvoľnilo niekoľko listov a zniesli sa na zem. „Ale nie, opadávam!“

„Musíš myslieť na niečo iné,“ poradila mu. „Do duba udrie blesk častejšie ako do ktoréhokoľvek iného stromu. Jablká dokážu plávať, pretože dvadsaťpäť percent ich objemu tvorí vzduch. Teplotu vonku si môžeš vypočítať podľa toho, koľkokrát za sekundu cvrkne cvrček.“

„Pokiaľ vonku práve nehorí,“ podotkol Caz. „Ako rýchlo asi cvrčky cvrlikajú, keď je všetko v plameňoch?“

Výťahom znovu šklblo – znamenie, že dosiahol najnižšie poschodie. Kiela prudko roztvorila mrežu a Caz zatiaľ úponkami schmatol debnu. Spoločnými silami ju vytlačili von a vystúpili z výťahu.

Takto hlboko dole, na úrovni hladiny vody, už nepočula rinčanie kovu ani necítila zápach dymu. Prebil ho prenikavý pach ryby z kanála pod knižnicou. Celé Alyssium bolo pretkané kanálmi. Aj to z neho robilo jedno z najkrajších miest na svete, skutočný klenot riše. Kiela si spomenula na svoj príchod – bola ešte veľmi malá a rodičov mala stále nažive. Vybavovala si, ako ju vtedy doslova uchvátili trblietajúce sa kanály, biele mosty pripomínajúce čipku, štíhle veže a kvety, ktoré kvitli na každom balkóne, ovisali z každého okna a lemovali všetky dvere. Uvažovala, koľko z toho mesta z jej spomienok ešte zostalo.

Zatiaľ čo sa s debnou na kolieskach hnala úzkou kamennou chodbou, započúvala sa, či nezachytí nejaký iný pohyb. No všetko, čo počula, bolo len špliechanie vody o kameň a *kvap-kvap-kvap* z neďalekej pukliny. Pred nimi boli loďky.

Kotvili v prístaviskách pod knižnicou a používali sa na prepravu kníh k vybraným patrónom na blízke ostrovy a z nich. Mali strieborné plachty pevne zviazané okolo rahna a trup far-

by vtácej čerešne, dostatočne široký na to, aby uniesol niekoľko debien s knihami, no zároveň natoľko praktický, aby loď dokázal riadiť jediný knihovník. Ona sama jednu z nich použila minulú zimu, keď doručovala kompletnú zbierku *Skúmania prínosu lesných duchov vo faktoch a fikcii* od učenca Cypavia na lôžko pripútanému emeritnému čarodejníkovi. Jeho gazdiná ju vtedy z vďačnosti ponúkla šálkou čaju, no Kiela odmietla, lebo sa chcela čím skôr vrátiť do bezpečia svojich políc. *Aspoňže knihy sú uňho v bezpečí.* To však bola len chabá útecha v porovnaní s bohatstvom vedomostí, ktoré bolo teraz v ohrození hore v knižnici.

Svoju loďku už stihla naložiť štyrmi debnami a zaistiť ich pod nepremokavou plachtou, a keď na loď dotlačila aj napoly zaplnenú piatu debnu, pripevnila ich popruhmi. Zvýšilo miesto na minimálne tri ďalšie krabice, no nebol čas po ne zájsť. Kiela si priala, aby tie knihy triedila rýchlejšie. Alebo aby bola menej vyberavá. Želala si, aby si zbalila viac zásob. Nachystala si len niekoľko džbánov vody, poháre so zaváranými broskyňami, vreco sušených fazúl a vrece pekanových orechov. Pre Caza mala pripravenú nádobu s čerstvou zeminou, odkiaľ mohol čerpať živiny, a schovala si aj pár kúskov náhradného oblečenia, plus zopár prázdnych zápisníkov pre každý prípad. Vo svojej knižničnej kóji si však nechala všetky osobné veci. S nostalgiou pomyslela na všetko, čo tam zostalo – jej staré denníky, najlepšia súprava brík, vyrezávaná morská panna z dreva, ktorú jej rodičia darovali ešte ako dieťaťu. Caz mal však pravdu: bude lepšie zachrániť seba. A knihy.

Vrátime sa, keď to tu bude bezpečné, pomyslela si. *Ide len o dočasné riešenie.*

Kiela nastúpila na loďku, odviazala lano, odrazila sa a vytiahla dlhé bidlo na kormidlovanie vodnými tunelmi. Plachty boli stále ovinuté okolo rahna. Zostanú stiahnuté, kým sa nedostanú na otvorenú vodu.

Technicky vzaté, loď si vziať nemala. Ani knihy. Ani Caza. Lenže tu neostal nikto, koho by sa mohla spýtať, a samu seba uisťovala, že keď sa neskôr vráti, ešte jej poďakujú. Nebola to krádež. Bola to jej práca: starostlivosť o zbierku. *Ja len... rozširujem definíciu svojho zamestnania.*

Odrážala sa bidlami cez tunely, až kým nevyplávali do otvorených kanálov mesta.

„Absolútne príšerné,“ zhodnotil Caz.

Kiela s ním musela súhlasiť.

Hviezdy zatienil dym stúpajúci z mostov a veží. Plamene všetko zahaľovali do strašidelného prízračného svetla a trpká chuť dymu sa jej usadila v hrdle. Cítila, ako jej s každým nádychom preniká do pľúc. Jej nebesky modrá pokožka vyzerala v tom neprírodzenom svetle nezdravo a tmavomodré vlasy nasiakli pachom požiariska. Tu dole na kanáloch síce boli Kiela s Cazom ušetrení toho najhoršieho, no výjavom a zvukom smrti neunikli.

Neskôr sa jej však podarilo potlačiť spomienky na väčšinu z tej strašnej noci: krik, mŕtvol v kanáloch, strach, čo ju dusil viac než samotný dym. Plavba kanálmi sa zdala nekonečná a desivé zvuky sa niesli po vode ešte aj vo chvíli, keď konečne prerazili na širé more.

Len čo bola voda na odrážanie sa bidlom príliš hlboká, s Cazovou pomocou Kiela napla strieborné plachty. Plaviť sa naučila ešte ako malé dieťa a za celé roky rozviezla dostatok kníh na to, aby nevyšla z cviku, takže nad jednotlivými úkonmi našťastie nemusela nijako premýšľať. Ruky si pamätali, čo majú robiť – ako zachytiť vietor do plachtoviny, ako rýchlo, rýchlo, rýchlo uháňať preč.

Za chrbtom im horelo veľké slávne mesto. Spolu s jeho ľuďmi (dobrými aj zlými), históriou (dobrou aj zlou) a jeho knihami a kvetmi...

A ona vedela, že už sa nevráti.

Keď sa slnko vyhuplo nad more, celé ružové, žlté a plné nádeje, Kiela sa zaprisahala, že bude hľadiť vpred, nie späť. V Alyssiu predsa nebol nikto, komu by chýbala – čo bola sama osebe dosť skľučujúca myšlienka. Vážne nikto?

Pohrúžená do práce nevychádzala z knižnice okrem občasného doručovania kníh už... Roky? Áno, roky. Po škole sa jednoducho presťahovala rovno do malej kóje vtlačenej medzi police s knihami. Bolo to tak jednoduchšie. Nemusela strácať čas dochádzaním.

V meste aj tak nemala rodinu a o spolužiakoch nič nevedela – rozprchli sa do vlastných životov a ona tiež upadla do rutiny toho svojho. Všetko jedlo jej donášali, vždy čerstvo pripravené v akúkoľvek hodinu. Učenci často pracovali v nezvyčajných časoch a knihovníci neboli výnimkou. Stačilo len poslať požiadavku lístkom cez šachtu a všetko včas dorazilo malým výťahom. Žiadna interakcia s okolím. Priam dokonalý systém.

Ostatní knihovníci... tí mali vlastnú prácu na iných poschodiach a v iných krídlach. Kiela nerada niekoho otravovala a nenápadne – tak nenápadne, až si ani neuvedomovala, že to robí – odradila ostatných, aby vyrušovali ju. Kým plachetnica poskakovala po vlnách, uvedomila si, že okrem Caza neprehovorila so živou dušou už tri týždne. Posledný človek, s ktorým sa rozprávala, bol údržbár. Snažila sa ho odohnať, pretože víril prach pri obzvlášť krehkých rukopisoch.

Niežeby nemala rada ľudí, no knihy mala radšej. Nerobili zbytočný rozruch, nesúdili ostatných, neposmievali sa a nikoho neodmietali. Pozvali vás dnu, našuchorili vankúše na pohovke, ponúkli vám čaj a hrianky a podelili sa o svoje srdce. Neočakávali, že urobíte niečo viac, než len vstrebáte to, čo vám chceli dať.

To všetko bolo veľmi pekné, no Kielu to zanechalo v menšej dileme: kam teraz ísť, keď jej starý život doslova ľahol popolom?

„Caz...“ začala.

„Mmm,“ ozval sa tlmene.

Pozrela na druhú stranu lode a zistila, že sa vtlesnal medzi dve debny a pevne si ovinul listy okolo koreňového balu. „Caz, čo to stváraš?“

„Ryby jedia rastliny,“ hlesol.

„Niektoré ryby áno.“ Kiela nebola nejako zvlášť oboznámená so stravovacími návykmi rýb. Vedela, že existujú druhy, ktorým chutia morské riasy. Predpokladala, že jedia aj planktón. A možno aj hmyz? „Niektoré ryby jedia iné ryby.“

„Ktoré jedia rastliny.“

„Asi áno.“

„Všetci jedia rastliny,“ vyhlásil Caz. „Ale málokto je knihy. Preto sa ukladám sem medzi debny. Nikomu nenapadne hľadať čerstvú zelenú pochúťku vedľa toľkých mŕtvych stromov. Takže tu jednoducho zostanem s knihami, až kým nedorazíme do cieľa. A dúfam, že tam nebudú ryby, ovce, kravy ani kozy.“ Pri slove *kozy* sa striasol a Kiela premýšľala, či má s nimi zlú skúsenosť alebo o nich len čítal. Pravdepodobne to druhé. Hospodárske zvieratá mali do Veľkej knižnice z pochopiteľných dôvodov vstup zakázaný.

„Presne o tom som sa s tebou chcela porozprávať,“ povedala Kiela. „Potrebujeme sa rozhodnúť, kam ideme.“

„Ty... ty si to nenaplánovala?“

„Nemyslela som si, že budeme musieť naozaj utiecť,“ priznala. „Alebo som si myslela, že ak áno, bude to len na pár hodín či dní. Maximálne na týždeň.“ Zastávala názor, že by si mohli prenajať miesto v prístave na niektorom z neďalekých ostrovov, možno vo Varsune alebo v Ive, a zostať pár dní v nejakom očarujúcom hostinci, kde s obľubou dovolenkovala nižšia šľachta.

Caz sklesnuto zvesil listy, akoby nikdy neochutnali vodu. „Ja tiež.“

Plavili sa potichu. Bol to deň ako stvorený na plavbu. Lahký vánok. Na vode sa trblietalo veselé žltučké svetlo. Nad hlavou im poletovali čajky a pokrikovali na seba. Mnohé časti Ríše polmesiacových ostrovov – ak to teda vďaka revolucionárom vôbec ešte bola ríša – vyzerali z diaľky pokojne, pokiaľ ste sa neobzreli za hlavným mestom, kde dym stále špinil oblohu. Útesy ostrovov, zafarbené do siva, biela a čierna, sa majestátne týčili do výšky a roztomilé rybárske dedinky s pestrofarebnými domčekmi, rozkvitnutými záhradami a dláždenými uličkami pôsobili ako z iného sveta. S Cazom by mohli vyplávať do niektorého z ich prístavov a potom... čo? Nemohla si dovoliť hostinec na viac než pár dní. Mince, ktoré si Kiela priniesla so sebou, by jej dlho nevystačili. A aj keby dokázala zaplatiť prístavné poplatky, predstava, že bude deň čo deň prežívať na lodi, ju vôbec nelákala.

Rozhodla sa nepodliehať panike. Bude premýšľať počas plavby a nejaká odpoveď určite príde.

Kiela uvidela v diaľke stádo morských koňov, ako stúpajú a klesajú zároveň s vlnami. Zatajila dych. Spoločne kone a spoločne ryby – bol to úchvatný pohľad. Očarene sledovala, ako cválajú vodou. Ich kopytá prerážali vlny, zatiaľ čo mocné rybie chvosty ich poháňali vpred. Šupiny, čo pripomínali drahokamy, im pokrývali pevné svaly. Priam stelesnenie krásy i sily. *Presne ako samotné more*, pomyslela si. Jeden z nich pohodil hrivou, a keď kvapky vody vystrekli do vzduchu a zachytili svetlo, objavil sa drobný záblesk dúhy.

„Caltrey!“ vyhrkla Kiela.

„Čože?“

„To je ostrov.“

„Nikdy som o ňom nepočul.“

„Čudovala by som sa, keby áno,“ odvetila. „Je maličký a odľahlý. Ďaleko na severe. Neleží na žiadnych námorných obchod-

ných trasách. Miestni tam chovajú morské kone, aby im pomáhali pri rybolove.“

Zvedavý Caz sa nadvihol spomedzi debien, posadil sa na jednu z nich a zahľadel sa na oceán. „Odkiaľ o tom vieš? Och, nehovor mi to – čítala si o ňom.“

„Vlastne nie. Tam som sa narodila.“ Hlas sa jej zadrhol a ťažko preglgla. Na Caltrey nepomyslela už celé roky – netušila, prečo v nej len pomyslenie na návrat vyvoláva taký zmätok.

Jej rodičia odišli hneď, ako si to mohli dovoliť, aby našli lepší život v hlavnom meste. Chceli zažiť ruch Alyssia a priali si pre Kielu príležitosti, aké oni na odľahlom ostrove nikdy nemali. Vtedy mala ledva deväť rokov, no ostrov s jeho útesmi, farmami a záhradami si dodnes jasne pamätala. Jediná dedina na ostrove, s rovnomenným názvom, bola široká len na tri dláždené uličky, s mlynom pri vodopáde a so školou v budove starej stodoly. Pamätala si, ako dedinka vyzerala pri západe slnka, keď na strechách vysedávali okridlené mačky, a ako na úsvite voňala po čerstvo upečenom chlebe. Na jar všade kvitli poľné kvety – na strechách, na útesoch, na lúkach. V zime sneh prikryl celý ostrov hrubou bielou perinou. Zvykla popíjať horúce mlieko s roztopenou čokoládou a sledovať, ako snehové vločky dopadajú na morskú hladinu...

„Ehm, Kiela?“ štuchol do nej Caz.

„Myslím... myslím, že tam mám dom.“ Vedela, že ho rodičia nepredali. Tak ďaleko od centra ríše by zaň aj tak veľa nedostali a Kielin otec si ho nechal pre prípad, že by sa tam chceli vrátiť na dôchodok, keď sa nabažia mestského života, hoci Kielina matka milovala mesto až príliš na to, aby sa chcela vrátiť. *To zrejme znamená, že som ho zdedila.* Určite neexistoval nikto iný, komu by mohol pripadnúť. Žiadnu inú rodinu nemala. „Ak sa tam nikto nenastahoval. A ak už nespadol. Je malý. Vlastne je to len taká chalúpka. Ale...“ Bol krásny. Aspoň v jej mysli bol krásny, zachovaný v pamäti ako niečo pôvabné a krehké,

ako mydlová bublina. Teraz bol už pravdepodobne zamorený netopiermi, myšami a medveďmi a strecha sa zrejme už dávno prepadla. „Len som si nikdy nemyslela, že sa doň vrátim.“ *Aspoň nie bez nich.*

„Je pekný?“

„Veľmi. Teda myslím. Možno sa zmenil.“ *Ja som sa zmenila.* Svoje purpurové pehy a modré vrkoče stratila už pred rokmi, zato však získala vysokoškolský titul z knihovníctva a hromadu asociálnych sklonov.

„Tak dobre,“ povedal Caz. „Poďme na tvoj ostrov.“

Kiela zachytila správny vietor a nasmerovala loď na sever.

„Len pre istotu – nemajú tam kozy, však?“

„Som si absolútne istá, že nikde na Caltrey nie sú žiadne bylinožravé zvieratá,“ ubezpečila ho Kiela, keď loď nabrala rýchlosť a začala poskakovať po vlnách.

„Výborne! Počkaj, hovoríš to len preto, aby som sa cítil lepšie?“

„Áno,“ priznala.

Caz si niečo nespokojne zafrflal a vtesnal sa späť medzi debny s knihami kúziel, kým sa plavili na sever, v ústrety ich budúcnosti a jej minulosti.

2. kapitola

Keď slnko sfarbilo horizont do oranžova, Kiela sa plavila k malej zátoke na ostrove Caltrey. Ležala iba necelé dva kilometre na východ od dediny a prístavu, ukrytá za zhlukom skál a stromov. Nasmerovala loď pomedzi útesy.

„Nabúraš,“ obával sa Caz.

„Nenabúram,“ odvetila Kiela. „Idem zakotviť.“

Vnútri zátoky kedysi bývalo drevené mólo, čo patrilo k chalupe jej rodiny. Pamätala si, ako zvykla kľačať na jeho konci a sledovala ryby tancujúce vo vode. Pri odlive mohla pozorovať kraby cupitajúce po skalách a pri prílive okolo kolov móla plávali deti morských panien, kým ich rodičia nezavolali späť na more – čo bol úkaz, o ktorom miestni tvrdili, že prináša šťastie. Samozrejme, nebola si celkom istá, či to mólo ešte vôbec stojí, no predpokladala, že by mohli zhodiť kotvu a prebrodiť sa na breh. Alebo by mohla loď jednoducho vytiahnuť na pláž, ak sa jej podarí nerozbiť trup o skaly.

S jednou rukou na kormidle previedla plachetnicu okolo skál do zátoky. Caz sa vyškríbal na sťažeň, pomáhajúc si úponkami, aby mal lepší výhľad. Keďže svetlo na oblohe už bolo nízko, zátoka sa postupne halila do tieňov. Voda vyzerala takmer

čierna a stromy so skalnatými útesmi v pozadí vrhali ďalšie tieň. Vládlo tam ticho, prerušované len narážaním vln na skalnatý breh a volaním neviditeľného vtáka z niektorej z borovíc. No napriek prítmiu to tam nepôsobilo neprívetivo. Keď vplávali hlbšie do zátoky, tieň ich obostrel s nečakanou nehou – Kiela si zrazu pripadala ako zabalená do ťažkej, teplej prikrývky uprostred mrazivej noci.

Staré mólo stálo na svojom mieste. Bolo však rozheganejšie, než si pamätala. Chýbala asi tretina dosiek a pripomínalo úsmev starca, ktorý prišiel o zopár zubov. Koly sa však našťastie stále držali. Boli pevné, hoci obalené morskými riasami.

Pomocou bidla pristavila loď tesne k mólu a prehodila lano okolo jedného z kolov. Trhnutím za lano ich pritiahla bližšie a uviazala dračí uzol. Spomenula si, ako ju mama učila viazať slučku na tomto istom móle. Zdalo sa jej, akoby to bolo len včera, a zároveň akoby prešiel celý život. Zatriasla hlavou, aby odohnala spomienku. Prešla pomedzi krabice, stiahla plachtu a pevne ju omotala okolo rahna.

Caz sedel na jednej z debien s knihami. „Po tomto ja kráčať *nebudem*.“

„Radšej by si plával?“

„Radšej zostanem na lodi,“ odsekol.

Kiela si s povzdychom pretrela oči. Ešte nikdy sa necítila taká unavená, vyčerpaná až do špiku kostí. Ani keď ponocovala pri knihách, nikdy to nebolo takéto. Z rozrušenia z úteku a z námahy z celodennej a celonočnej plavby sa cítila ako natoľko čítaná kniha, až sa jej už vlnili stránky a praskal jej chrbát. „Môžem ťa odniesť.“

Caz na chvíľu stíchol a potom vyhlásil: „To by bolo nedôstojné.“

„Myslíš si, že sa ti tunajšie kríky budú posmievať?“

Keby mal Caz oči, zrejme by nimi teraz zagúľal. „Fajn. Odnes ma. Ale len pod podmienkou, že o tom nikomu nepovieš.“

„Komu by som to asi tak hovorila? Nikoho tu nepoznám a ani nechcem.“ Zobrala ho do náručia a dávala si pozor, aby zachyti-la všetku hlinu, čo sa mu držala na obnažených koreňoch. Mala pocit, akoby držala veľmi buclaté a listnaté batola. Úponky sa jej prevesili cez plecia, a keď si ho naprávala v náruči, nespokoj-ne reptal. „Budeme sa držať v úzadí, starať sa o seba a vyhýbať sa problémom,“ povedala. „Pri troche šťastia nikto z miestnych ani nezaregistruje, že sme tu.“

Kiela poklopkala špičkou topánky na najbližšiu drevenú dosku. Zdala sa byť dosť pevná. Opatrne na ňu preniesla svoju váhu a potešilo ju, že vydržala. Cazove listy jej padli na chrbát, a kým ho opatrne niesla a prestupovala z dosky na dosku, každú jednu najprv dôkladne vyskúšala, kým na ňu stúpila.

Konečne dorazili na breh.

Caz jej zliezol z náručia na zem. Otriasol si listy a jedným úponkom sa uhladil. Vyzeral trochu ako mačka, ktorá si čistí srst'. „O tomto už nikdy nebudeme hovoriť.“

„Ako si praješ,“ súhlasila.

Pozrela nahor na hustú spleť zelene pred nimi. Kedysi tam bývala cestička so schodmi vytesanými do skál, teraz však vi-dela iba záplavu popínavých rastlín kaskádovito padajúcich z kopca. Zamračene sa prechádzala z miesta na miesto. Kamen-né schody by tam stále mali byť, ak by sa jej ich podarilo nájsť... Aha, tam!

Kiela odkopla zopár lián a odhalila prvý schod.

„Mám to.“

„Máš čo?“ vyzvedal Caz.

„Cestu domov.“ Cítila, ako v nej to slovo zarezonovalo.

Krok za krokom stúpala hore, s Cazom v päťách, a čistila schody, ako najlepšie vedela. Z niektorých sa jej síce podarilo odhaliť len zopár centimetrov, no stačilo to. Kým dorazila na vrchol, slnko už celkom zapadlo.

Zaliata striebrosivým súmrakom na nich čakala chalúpka.

Kiela chcela cítiť, že to zvládli – že je doma, že sú v bezpečí a odte-
raz už bude všetko jednoduché. Dom však bol obrastený popína-
vými rastlinami takmer rovnako ako schody. Nedalo sa rozoznať,
kde sa končia steny a začína sa zeleň. Jej bývalý domov pôsobil,
akoby vegetácii stačil už len jediný glg a celkom ho pohltí.

„Pekné,“ podotkol nevinne Caz.

„Pozrime sa, kto klame teraz,“ nadvihla obočie Kiela.

„Má to strechu. Aj steny.“

V tom mal pravdu. Mohlo to byť aj horšie.

Neďaleko zahúkala sova a Kiela od ľaku nadskočila. Caz rých-
lo odcupital schovať sa za ňu. Prinútila sa zhlboka dýchať a upo-
kojiť sa. Nezдалo sa, že by v dome niekto býval, čo bolo dobre.
Mohla v ňom predsa nájsť nezvaných nájomníkov. Alebo no-
vých majiteľov, ak by si miestni povedali, že už nezostali žiad-
ni žijúci príbuzní, ktorí by sa mohli vrátiť a nárokovať si ho.
Nemohla však ručiť za to, koľko myší, vtákov či inej hávede sa
zabývalo vnútri.

Priala si, aby dorazili skôr, aby nepôsobila tak temne.

„Nemali by sme ísť dnu?“ spýtal sa Caz.

Áno. Možno. Nie. Chcela sa stiahnuť späť na loď, odplávať do
Alyssia a zavrieť sa vo svojej peknej, teplej, bezpečnej kóji hl-
boko medzi regálmi kníh, kde presne vedela, čo môže očakávať
od každej noci a každého dňa. Ak vojde do domu, čo v ňom
nájde? A ak nevojde, čo sa stane potom? Nenávidela tú neistotu,
keď netušila, ktoré rozhodnutie je správne.

Urobila som obrovskú chybu, keď som sem prišla?

Sova opäť zahúkala.

„Ideme dnu,“ rozhodla Kiela.

Pristúpili k vchodovým dverám. Pripadala si, akoby kráčala
k tľame spiacej beštie. Boli pootvorené a vchod upchávalo suché
lístie. Odhrnula ho nohou a oprela sa do dverí, aby ich otvorila
dokorán. Hlasno zavrzgali, akoby nimi nikto nepohol celé roky,
čo bolo celkom možné.

Kiela vošla dnu a počkala, kým si jej oči privyknú na tmu. Posledné záchvevy dňa vrhali sivasté svetlo cez to málo okien, čo neblokovali popínavé rastliny. Bolo však dostatočne silné, aby rozoznala obrysy: hádala, že vidí stoličky a stôl. Priradovala tieňe k svojim spomienkam a prekvapilo ju zistenie, že jej to tu pripadá povedomé, ako napoly zabudnutá stará rozprávka. Pec na drevo bola... ach áno, tam, učupená ako nejaká obrovitánska opacha s komínom na chrbte. V prednom rohu zvykla bývať pohovka – kde kedysi spávala – a spálňa jej rodičov na opačnom konci domu. Kuchynský kút s drezom a oknom s výhľadom do zadnej záhrady by mal byť po jej ľavici, za stolom. V tej tme ho však nevidela a mala preto pocit, akoby vstúpila do nejakého surreálneho sna, kde sa úlomky spomienok prekrývali s tieňmi. Zaujímalo by ju, aký má z tohto miesta pocit Caz.

„Ak chceš, mohli by sme stráviť noc na lodi a preskúmať to tu až ráno,“ navrhla.

„Spať na lodi?“ znel zhrozene. „S rybami pod nami?!“

„Vážne s nimi máš nejaký problém,“ poznamenala. „Nevedela som o tom.“

„Medzi nami kolujú kadejaké historky,“ odvetil temne.

„Ozaj? Fakt?“ Prešla naprieč miestnosťou, lístie jej chrumkalo pod nohami, a pohovku našla presne tam, kde si ju pamätala. Zdala sa však menšia. A zaprášenejšia. Nadvihla prikrývku, zatriasla ňou a do vzduchu vyleteli vetvičky, lístie a prach. Zakašľala.

Odhodila ju bokom a zatlačila rukami do matraca. Nerozpadol sa, čo bolo plus. Predpokladala, že ju udrží, a miesta, ktoré chránila prikrývka, neboli až také zaprášené... teda aspoň v porovnaní so zvyškom. Koniec koncov, po tom, čo strávili na mori viac než dvadsaťštyri hodín, ani ona nebola práve najčistejšia.

„Aha, diera v podlahe,“ potešil sa Caz. „Tu môžem na noc zapustiť korene.“

Dokáže tu spať aj Kiela? Po úteku a dlhej plavbe by mala byť schopná zaspáť kdekoľvek. *Ak ma v noci zavraždia myši, medvedíky čistotné alebo čokoľvek iné, aspoň si predtým trochu oddýchnem.* Opatrne si ľahla na sedačku. Zavrázgala, no neprelomila sa. Prikrývka mala zamatovú hebkosť obnosenej bavlny, a keď sa zaborila do matraca, zabalil ju do teplého objatia. Voňalo to tu prachom a trochu ako ruže. Cítila, ako sa jej uvoľňuje napätie v krku a ramenách.

Vonku ticho zahúkala sova.

Keď úsvit svojimi prstami siahol do chalúčky obrastenej zeleňou, Kiela otvorila oči. A okamžite vykrikla, lebo vo dverách zbadala stáť muža s kosou. Pokúsila sa vyskočiť na rovné nohy, no malá pohovka takú prudkú zmenu nezniesla, prevrhla sa a Kiela skončila na podlahe.

Muž sa vrhol vpred.

Kiela znova vykrikla.

Chlap cúvol. Oprel kosu o stenu a zdvihol ruky dlaňami vpred. „Prepáčte! Naozaj sa ospravedlňujem. Nechcel som vás vyľakať.“ Mal hlboký, upokojujúci hlas. Kiela ho nikdy predtým nevidela, čo nebolo žiadne prekvapenie – nebola tu celé veky.

Nebol práve typ, ktorého by nazvala fešákom, ale nevyzeral ani ako vrah. Nie že by vôbec tušila, ako by mal vrah vyzeráť. Tento bol vysoký – čo nič nepotvrdzovalo ani nevyvracalo. Určite sa musel pri prechode dverami zohnúť. Pôsobil tiež silnejšie než priemerný návštevník knižnice. Súdiac podľa ramien by jednou rukou zdvihol celú debnu s knihami. Alebo by jej rozdrvil hrdlo maličkom. Nič z toho nebolo ani trochu upokojujúce.

Vstala a rýchlo sa rozhliadla po chalúpke. Rastlinku nikde nevidela a cítila, ako v nej stúpa panika. „Caz? Caz, si v poriadku? Ublížil ti?“

So zdvihnutými rukami jej cudzinec rovnakým tichým, hlbokým tónom povedal: „Nikomú som neublížil. Ani som nikoho iného nevidel. Keď som vošiel, boli ste tu len vy.“

Srdce jej išlo vyskočiť z hrude, hoci ju muž ničím neohrozoval – len vošiel dnu, kde spala, a vydesil ju na smrť. To, že bol veľký, mužný a prítomný, bolo samo osebe dosť desivé. *A stále nevidím Caza!*

„Čo tu robíte?“ vyhrkla, snažiac sa (márne) udržať hlas bez náznaku chvenia. „Kto ste? Čo chcete?“

Pokojne odpovedal: „Mal som v pláne opýtať sa to isté. Tento dom je roky opustený, no to neznamená, že nie je niekoho domovom.“

„Je môj,“ namietla Kiela. „Môj domov. Bol. Je.“

„Aha,“ povedal a čakal, že mu to vysvetlí bližšie.

„Volám sa Kiela Orobidanová. Bývali tu moji rodičia a pred nimi rodičia mojej mamy. Narodila som sa tu. Odsťahovali sme sa, keď som mala osem. Deväť. Ale chalupu nikdy nepredali. Je moja.“

„Aha.“

Nič viac?

Kútikom oka zachytila náznak pohybu a pozrela hore na krokvy. Čaz bol tam, omotaný okolo jedného z trémov zanešených pavučinami. Zamával na ňu úponkom a ona si vydýchla. *Je v poriadku. Len sa skrýva.* Priala si, aby mohla urobiť to isté.

„A vy ste?“

„Larran Maver. Bývam na úpätí útesu, kúsok od dediny. Všimol som si v zátok vašu loď a prišiel som sa pozrieť, kto sa usadil v starej chalupe Orobidanovcov. Tu v okolí na seba zvykne dávať pozor.“

My, ľudia z okrajových ostrovov, sa staráme o svojich. Ako dieťa to počula hádam stokrát. Takto ďaleko od miest a väčších ostrovov nemali veľmi na výber, no bola to aj otázka hrdosti.

Musela uznať, že jeho vysvetlenie bolo rozumné. Nemohol predsa tušiť, že bude spať na zaprášenej starej pohovke. Napriek tomu sa jej nepáčilo, ako celkom zapíňal dvere a blokoval jej únikovú cestu. „Takže ste zvedaví.“

Usmial sa a okamžite sa premenil z obyčajného na ohromne príťažlivého muža. Akoby spoza mrakov nad búrlivým morom vyšlo slnko. Kiela sa prichytila, že mu úsmev bez rozmyslu opätuje. Len čo si to uvedomila, zamračila sa.

„Aj tak sa to dá nazvať,“ pripustil Larran. „My tomu hovoríme susedská starostlivosť, ale *zvedaví* je asi rovnako presné.“

Stále môže byť vrah, pripomenula si Kiela. Neexistoval žiadny zákon, ktorý by hovoril, že nebezpeční muži nemôžu byť zároveň fešáci. Na druhej strane, odkedy zakričala, ani sa nepohol. Popravde, keď sa nad tým spätne zamyslela, pôsobil vtedy rovnako vyplašený ako ona.

Zrazu si veľmi dobre uvedomovala, že vlasy má na jednej strane uležané a v ústach arašidovú pachuť. Takto si stretnutie s novými susedmi nepredstavovala. Vlastne dúfala, že sa s nimi nestretne vôbec. Bolo by jednoduchšie zostať nepovšimnutá. Menej premenných, menej problémov.

Prialo si, aby Larran už odišiel.

„Čo vás privádza späť na Caltrey?“ opýtal sa.

Kiela zvažovala množstvo odpovedí, ale nakoniec si vybrala tú najjednoduchšiu – takú, ktorá si nevyžadovala znovu pripomínať nedávne dramatické udalosti. „Už som mala mesta plné zuby.“

„Aha.“ Zázrakom to zjavne považoval za dostatočné a rozumné vysvetlenie. „Potrebujete pomôcť...“ Rozhliadol sa po chálupke, akoby si v duchu katalogizoval všetko, s čím by mohla pomoc naozaj potrebovať – čo bolo, hrubým odhadom, úplne všetko. „... zabývať sa?“

Ani náhodou. Posledné, čo chcela, bolo, aby tu zostal a pomáhal. Podstatou jej príchodu na Caltrey bolo ukryť sa na mieste,

kde nikoho nepozná a nikto nepozná ju... A kde bude s Cazom a knihami v bezpečí. „Vďaka, ale my... *ja* to zvládnem.“

Larran nadvihol obočie, akoby jej neveril, no nehádal sa ani sa ju nesnažil presvedčiť o opaku, čo ocenila. „Nuž, ak by ste zmenili názor, som len kúsok cez les, dolu pri brehu.“ Ukázal na severozápad. „Je to farma morských koní, žltý domček pri vode. Prídte kedykoľvek.“

Kiela nemala ani v najmenšom úmysle to niekedy urobiť, no poďakovala mu. Najlepšie bude nebyť na nového suseda hrubá. Najmä ak by ho tým mohla prinútiť odísť rýchlejšie.

Larran odišiel a vzal si aj kosu. Cez dieru v brečtane ho z okna sledovala, ako kráča preč. O pár minút ho zeleň úplne pohltila.